

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

جیمز پتراس

برگردان از: سولماز بهرنگ

۱۶ فبروری ۲۰۱۲

مجرم اصلی؛ وال استریت!

این گفتگو در ۱۳ اکتوبر ۲۰۱۱ از طرف رادیو سنتاریو که از اروگوئه پخش می‌شود انجام شده است. امروزه موضوعات زیادی هست که می‌شود درباره‌اش سخن گفت، اما یکی از مهم‌ترین موضوعات امروز اعتراضات است که در خیابان وال استریت از طرف مردم مبارز، در پارکی که به آن پارک آزادی می‌گویند، برگزار شده است. این اعتراضات از طرف چندصد نفر آغاز شد، ولی هرچه زمان می‌گذرد مردم بیشتری به آنان می‌پیوندند؛ و اکنون هزاران نفر در آنجا مستقر شده‌اند.

اولاً ما باید چه درکی از انفجارهای اعتراضی و راهپیمایی‌ها و اعتراضات مدنی که علیه وال استریت شروع شد داشته باشیم؟ من باور دارم که باید به افزایش ناراضی‌های اکثریت مردم امریکا توجه کنیم. آخرین نظرسنجی که هفته پیش انجام شده است نشان می‌دهد ۸۰٪ مردم از شرایط اقتصادی ناراضی هستند و تقریباً ۹۰٪ آنان به ضد وال استریت و سرمایه مالی موضع دارند. باید این را هم اضافه کنم که هیچ تشکیلاتی مسئول این اعتراضات نیستند؛ بلکه به عکس، از گروه‌های کوچکی شکل گرفته است. مردمی که تا الان سکوت کرده بودند، سرخوردگی بزرگی دارند و ناگهان این مردم شروع کردند که کمپین اعتراض را در وال استریت شکل دهند. در آغاز اعتراضات، وقتی مردم از پارک آزادی بیرون آمدند، پولیس به ضرب و شتم تظاهرکنندگان پرداخت و تعدادی را دستگیر کرد و این باعث خشم شهروندان نیویورک شد و جلب توجه کرد. این باعث شد که بعد از یک هفته، تعداد تظاهرکنندگان افزایش پیدا کنند. می‌توانیم بگوئیم که در عرض این پروسه تمام سندیکاهای معلمان و کارکنان دولت و کارگران اتوبوس‌رانی از اعتراضات حمایت کردند و هزاران نفر به راهپیمایی که روی پل پروکلین بود، پیوستند. پولیس به این راهپیمایی مسالمت‌آمیز در این پل مهمی که منتهن و پروکلین را به هم وصل می‌کند حمله کرد و بیش از ۷۰۰ معترض را دستگیر کرد.

تمام سندیکاهای بزرگ کشور از این اعتراضات حمایت کردند و تاکنون بسیاری همچون نویسندگان، روشن‌فکران و هنرمندان هالیوود و سران کنفدراسیون سندیکاهای کارگران اعلام کردند که از این اعتراضات حمایت می‌کنند. می‌شود گفت که این اعتراضات تأثیری همچون یک آتش‌سوزی داشت. یکی دیگر از تأثیرات این اعتراضات این است که باعث گسترش

این اعتراضات، به‌خصوص به شهر هائی مثل سان‌فرانسیسکو، لوس‌آنجلس و بوستون شد، که اعتراضاتِ خودشان را علیه سرمایه‌ی مالی سازمان داده بودند. درست است که در هر شهری وال‌استریت وجود ندارد، اما مراکز مالی است که به آن ارتباط دارند و هدف آن اعتراضات قرار گرفتند. اکنون باید دیدگاه مان نسبت به کلیت این حوادث چه باشد؟

من باور دارم که حتا نام وال‌استریت نیز نشانه و سمبل همه کژی‌های امریکاست. به عنوان مثال وال‌استریت نماینده مالی‌شدن اقتصاد است. این‌جا کنترل سرمایه‌گذاری‌ها و منابع دولتی تحت سلطه سرمایه‌ی مالی است که با ضرررسانی به بخش‌های تولیدی، ویژگی اقتصاد را تغییر می‌دهد و استخدام نیروی کار و صنعت را تخریب می‌کند.

دوم وال‌استریت نماینده بزرگترین نابرابری‌های کشور است. در نیویورک و مخصوصاً در منهتن یک درصد مردم، ۶۰٪ منابع را کنترل می‌کنند؛ یعنی نابرابری که در منهتن است از نابرابری که در گوآتمالا و برزیل و تمام کشورهای غربی هست نیز بدتر است. یک دلیل دیگر خشم علیه وال‌استریت این است.

در عین حال وال‌استریت به دلیل تأثیری که دارد و به دلیل این‌که کمپین‌های انتخاباتی را تأمین مالی می‌کند، ریشه فساد است. حتا شرکت‌های مالی که در نیویورک هستند رفتارهای تهدیدآمیزی برای کسب معافیت مالیاتی دارند. با مواردی همچون انتقال به مکان دیگری، مسئولین ایالت را تهدید می‌کنند تا از معافیت مالیاتی برخوردار شوند. حاکمان منهتن گویی مسابقه امتیازدهی به این شرکت‌ها را دارند. به خاطر معافیت‌هایی که به سرمایه‌داران بزرگ داده می‌شود کاهش مالیاتی نیز ایجاد می‌شود، که به مردم طبقه متوسط فشار وارد می‌کند. یکی از موارد تأثیرگذاری سرمایه‌ی مالی این است که بهره‌های بخش دارو را تصاحب می‌کنند. طبق خبری که امروز دریافت شد، شرکت‌های دارویی برای تحت کنترل نگهداشتن قیمت‌ها و محدودکردن نرخ سود، بعضی از داروهای مورد نیاز را تولید نمی‌کنند؛ به همین دلیل در بیمارستان‌های بزرگ نیویورک و شهرهای دیگر برای یافتن راه حل برای کمبود دارو، خرید دارو به صورت کوپنی انجام می‌شود؛ حالا این چهره‌بندی به وال‌استریت دارد؟ چون‌که سرمایه‌داران اصلی، شرکت‌های مالی وال‌استریت هستند. آن‌ها هستند که از مالیات‌های سرمایه‌گذاری و قیمت‌ها انتقاد می‌کنند. اگر ببینند نرخ سود به نفعشان نیست تولید دارو را متوقف می‌کنند و به همین دلیل است که در سطح امریکا، مردم داروهای اصلی را که برای حیاتشان ضروری است، نمی‌یابند. پس می‌شود گفت که همگی این اعتراضات علیه وال‌استریت در سطح جامعه، همه را به غیر از بخش سرمایه‌ی مالی، به خود جذب می‌کند و همگی خشمی علیه بانک‌ها دارند؛ چرا که متوجه‌اند که سرمایه‌ی مالی در تمام سیاست‌های دولت، از جمله سیاست تولید و توزیع دارو و یا معاملات ملکی تعیین کننده است. این اعتراضات مرکز جاذبه همه مردم خشمگینی است که نسبت به وضعیت موجود معترض هستند.

علاوه بر این‌ها، سرمایه‌مالی به هر دو جناح دموکرات‌ها و جمهوری‌خواه‌ها کمک می‌کند و هر دو طرف را خریداری می‌کند و این باعث می‌شود که مردم راهی جز به خیابان آمدن نداشته باشند و اولین بار در وال‌استریت این باعث می‌شود که سندیکاها و اعضای سندیکاها و معترضان برای اولین بار روز چهارشنبه در وال‌استریت گرد هم آیند.

اما هنوز این راهپیمایی‌ها مسالمت‌آمیز هستند. هیچ‌کس از به‌دست‌آوردن وال‌استریت حرفی نمی‌زند، ولی این یک نمایش قدرت است که عملکرد وال‌استریت را مورد هدف قرار می‌دهد، و به همین دلیل بسیار مهم است. با این حال که رسانه‌ها سعی دارند توجه را به حداقل کاهش دهند اما این اعتراضات در تمام کشور تأثیر می‌گذارد. درباره این موضوع، گفت‌وگوها و خبرهای کمی منتشر می‌شود و برخی از خبرها این اعتراضات را نادیده می‌گیرند؛ حتی سی.ان.ان. (CNN) که مرکز خبررسانی اصلی امریکاست، با این حال که از مرکز خودش خیلی راحت معترضان را می‌بیند، از ترس این‌که معترضان افزایش پیدا کنند به روزنامه‌نگاران اجازه مصاحبه با معترضان را نمی‌دهد. البته همه رسانه‌ها این‌گونه نیستند، ولی برخی از روزنامه‌نگاران که این اخبار را پوشش می‌دهند توسط پولیس سرکوب می‌شوند و حتی می‌توان گفت روزنامه‌نگاران تحت فشار هستند. هم جمهوری‌خواهان و هم دموکرات‌ها و هم اوپاما به وال‌استریت وابستگی دارند. اوپاما یک‌ماه پیش برای کمپین انتخاباتی‌اش در وال‌استریت بود. جمهوری‌خواهان هم سال‌های طولانی است که مناسبات قوی با وال‌استریت دارند، اما مهم‌ترین سرمایه‌داران هر دو طرف را حمایت می‌کنند. آن‌ها می‌پذیرند که هر دو حزب برای وال‌استریت منفعت دارند، به همین دلیل مردم مجبور شدند کمپین اعتراضی برگزار کنند. حتی بوروکراسی سندیکا هم فشار توده‌ها را احساس می‌کند. بعد از آن همه پولی که سندیکاها در جیب اوپاما ریختند بوروکراسی سندیکا شروع به حمایت از این تجمعات کردند. بوروکراسی سندیکا این تجمعات را نه برای پیگیری منافع خود، بلکه به عکس خودشان را در طرف اوپاما می‌بینند و می‌خواهند اعتراضات را علیه جمهوری‌خواهان هدایت کنند و احساس می‌کنند این کار مفیدی است. اما این‌که اوپاما در کمپین انتخاباتی قبلی از وال‌استریت بیشتر از جمهوری‌خواهان پول گرفته بود باعث یک تضاد بین بوروکراسی سندیکا و خود سندیکا شد، از طرف بدنه سندیکا یک فشار احساس می‌کند که از اشغال وال‌استریت حمایت کنند و از طرف دیگر با این حال که آن پایه علیه تمام سیاستمداران خشمگین است، سندیکا همچنان از دموکرات‌ها حمایت می‌کند. نظر سنجی‌های اخیر نشان می‌دهد که در امریکا اعتبار سیاستمداران همیشه خیلی پائین و ضعیف بوده است. سرمایه‌داران حمایت خود را بیشتر از دست داندن و از هم مهتر این‌که امروز ۸۰٪ در صد مردم احساس نمی‌کنند که در کنگره نمایندگی می‌شوند و تنها ۱۰٪ با سیاست‌های بانکی موافق هستند. ■

رادیکال شماره: ۵